

Spørgsmålet til statsministeren er: Hvordan kan det være, at den irakiske befolkning reagerer, som den gør, helt i modstrid med, hvad forventningerne var, inden krigen blev startet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er der en meget naturlig forklaring på. Hvis jeg var iraker, ville jeg bestemt heller ikke turde række hænderne i vejret og juble af begejstring over noget som helst, før jeg var fuldstændig sikker på, at Saddam Hussein var langt væk og borte.

Den irakiske befolkning ved af bitter erfaring, at hvis man på et for tidligt tidspunkt kommer til at udtrykke sin sympati for nogen anden end Saddam Hussein, så kommer Saddam Husseins bødler og sørger for, at man ikke har chancen længere, så bliver man dræbt, eller man bliver tortureret, forfulgt. Det er jo situationen.

Derfor er der selvfølgelig ikke en eneste iraker, der tør vise nogen som helst sympati over for den internationale koalition, før de er fuldstændig sikre på, at Saddam Hussein er væk, at det irakiske regime er væk, og at afvæbningen er gennemført.

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, at en af statsministerens store svagheder – jeg mener, han har flere – er ikke at være i stand til at erkende, når man tager grundlæggende fejl. Jeg tror, det er noget, statsministeren skal arbejde lidt med, for jeg tror, det er nyttigt at kunne det, altså når man tager helt fejl, så også at kunne erkende det.

På det her punkt skiftes der forklaringer hver uge. Den første forklaring var, at irakerne ville juble, når befrielse kom. Det tror jeg godt statsministeren kan huske, det er kun 14 dage siden. Det skete så ikke. Så kom der en ny forklaring, der hed, at de ikke tør juble, fordi de er bange for Saddam Hussein.

Jeg sad og så BBC World i aftes og så en engelsk journalist besøge en irakisk familie. Irakeren var chauffør og havde tidligere kørt for journalisten. Og det var et helt andet billede, han gav, nemlig et billede, der hedder: Vi kan ikke lide Saddam Hussein, men vi bryder os endnu mindre om at blive besat af Bush og Blair og den danske statsminister.

Tror statsministeren ikke, at han kan have taget fejl?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren, om der ikke er grundlag for, at den fuldstændige fejlbedømmelse af holdningerne i den arabiske verden, som statsministeren og præsident Bush i deres telefonsamtaler med hinanden har gjort sig skyldige i, giver anledning til, at vi nu må prøve for alvor at finde ud af, hvad det er for en diskussion, som foregår i den arabiske verden.

Kan statsministeren sætte sig ind i, at sådan som briterne har optrådt som besættelsesmagt, sådan som amerikanerne svigtede dem, der sidste gang gjorde oprør mod Saddam Hussein, er tilliden til, at der så skulle komme et britisk-amerikansk militærstyre, og at det skulle blive en løsning for Irak, meget lille? Kan statsministeren sætte sig ind i den tankegang?

For hvis statsministeren ikke kan sætte sig ind i den tankegang – og præsident Bush kan jo helt åbenlyst overhovedet ikke – ligger der en tragedie foran os, for så er situationen den, at så forstår man ganske enkelt ikke, hvad det er, der foregår i det land, man lige har angrebet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er meget bevidst om, at det er utrolig vigtigt at være opmærksom på de særlige historiske og kulturelle forhold, der gælder i Mellemøsten som sådan, og også i Irak, og at den internationale koalition, der afvæbner Saddam Hussein og befrier Irak for det tyranniske regime, han repræsenterer, ikke må blive opfattet som en besættelsesmagt. Det er utrolig vigtigt.

Det er utrolig vigtigt, at genopbygningen af Irak kommer til at ske på det irakiske folks præmisser. Deri er vi enige, så vidt jeg kan høre.

Kl. 14.50

Men det ændrer ikke på, at jeg er fuldstændig overbevist om, at den irakiske befolkning vil opfatte det som en stor befrielse at slippe for Saddam Hussein og det tyranniske regime, som han repræsenterer.

Når vi tænker på, hvilken frygt hver eneste iraker lever i i det daglige, fordi Saddam Husseins sikkerhedsstyrker kan komme efter dem, som de bare mistænker for at have den mindste mangel på sympati for Saddam Hussein og hans regime, vil det naturligvis blive oplevet som en kolossal lettelse og en befrielse at slippe af med det regime.

Men jeg synes, vi alle sammen må have forståelse for, at det er der ingen irakere der tør give udtryk for, før man er helt sikker på, at operationen er ført helt til ende og Saddam Hussein